

Увод

Људи нису само рационална бића која своје поступке и хтења предузимају искључиво на основу умног мишљења и закључивања. Многи наши поступци бивају изазвани и другим чиниоцима, као што су нпр. емоције (осјећања). Емоције се зато могу дефинисати као доживљај нашег вредновања и субјективног односа према стварима, људима, догађајима и према сопственим поступцима .

Постоји не само у нашем језику већ и у многим другим језицима велики број израза који изражавају различита емоционална стања, а то су: радост, жалост, љубав, сауцесце, симпатија, понос, злурадост, охолост, стид, захвалност, брига, стрепња, очекивање, нада итд. Емоције су у току свог развоја пропраћене спољашњим и унутрашњим променама. Значајни спољашњи знаци емоција су изрази лица, телесна напетост, гласовне реакције и сл. Исто тако постоје и унутрашњи пратиоци као карактеристичне промене у раду појединих органа.

Код снажнијих емоција јављају се изразите промене код дисајних и пробавних органа, затим у раду жлезда. Као последица извесног емоционалног стања човек може да се зацрвени, да пребледи, да се смеје, плаче, повуче у страну или да приђе ближе, да загрли или нападне итд.

Емоције код деце јављају се релативно рано, али у почетку су још недиференциране. Са развојем детета његове емоције се испољавају на одређенији начин. Уколико се дете више развија и његове емоције се све више диференцирају као нпр. страх, љутња, љубомора итд. Код деце је урођена способност за емотивно реаговање, а не као реакција страха од неке животиње или предмета, све то дете стиче учењем.

Како се развијају емоције

Како се развијају емоције је питање на које су многи психолози покушали да дају одговор. Желео то човек или не, емоције су саставни део сваког човека. Сви смо осуђени да се боримо са својим емоцијама и њиховим развојем. Често се води дилема о томе које су емоције урођене а које нису. Да би се проверило да ли су одређени облици понашања услед емоционалних реакција урођени, то треба да се јави и код деце која нису у могућности да то понашање науче.

Постоји велики број деце која живе у "природној" изолацији, јер су глуви или слепи од рођења. Та деца лишена су неких доживљаја, до којих се долази искључиво слушањем или гледањем. Ипак постоји могућност да се код такве деце јаве емоционалне реакције истоветне са реакцијама нормално развијене деце. Тада констатујемо да у развоју емоција важну улогу има сазревање.

Амерички психолог Флоренса Гудинаф проучавала је емоционално понашање једне десетогодишње девојчице, потпуно слепе и глуве од рођења. Посматрање је трајало око седам месеци. Девојчица није била у стању да научи да говори и да се стара о себи. Да би изазвала неке емоционалне реакције код десетогодишњакиње Ф. Гудинаф орасположивала ју је слаткишима или ју је доводила у стање фрустрације.

Када је била сретна и задовољна девојчица се играла, иако је нико није учио да игра. Игра и смех су се некада јављали спонтано, а некад само када би добила слаткише. Када је била спречена у нечему што жели да уради, у некој активности, девојчица је испољавала гнев и незадовољство.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com